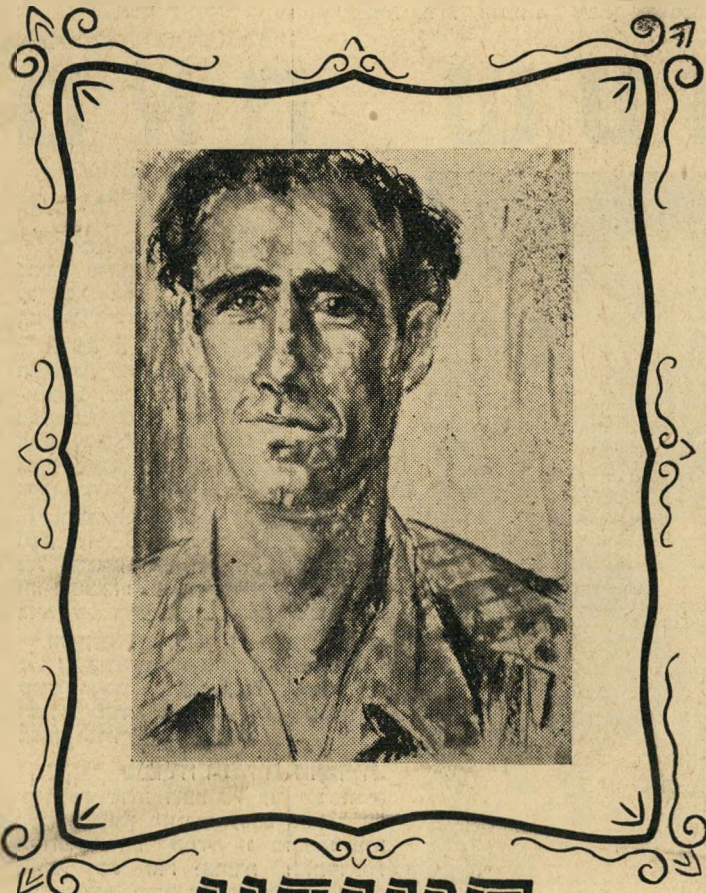

המחלקה לקניות בקוים

תל-אביב סניכין 2429/5817
 ירושלים " 4810
 חיפה " 4536/3637
 עכו " 12
 נצרת " 9
 מגדל גד, באר-שבע

שרות נוסעים וחבילות
 כל חלקי ישראל!

סטודיו יאלי פוירטרים

רח' לוינסקי 69, תל-אביב

קולנוע

תל-אביב
 אופיר — בת נפטון בהשתתפות אסתר ויליאמס, רד סקלטון.
 אסתר — לקראת הסרט כח החיים
 מגדלור — אישם באירופה (2)
 אוריון — לקראת הסרט "רביור"
 בהשתתפות דני קיי

חיפה
 ארמון — מצחצחי נעלים
 אורה — מיסטר בלודר הולך לקולג'

תקליטים לסטון אנד המסון תל-אביב
 רחוב בן-יהודה 9

האופרה הישראלית

חיפה
 יום ה' 28.9, בשעה 9
הספר מסביליה

תל-אביב
 הצגה יומית מיוחדת לנער
 יום א' 1.10, בשעה 3.30
ה י ת ז מ ה
ב ב ז
 (להקה בת 20 איש)

יום ראשון 1.10, בשעה 8.30 בערב
כ ר מ ז
 בהשתתפות: אדים דה-פיליפ (כרמן)
 כרטיסים: תל-אביב, ביילין, אלנבי 67;
 חיפה: משרד גינצבורג.

אולם „אוהל" 5 באוקטובר 1950 בשעה 8.30 בערב
דואו צילו - פסנתר

ניקולאי ויואנה גראודן

באך — בטהובן — מנדלסון — דביסי
 כרטיסים: שלזינגר את שפרינגר, רח' נחלת בנימין 2
 רדיו-אודיון, רח' דיוגנוף 116
 אמפרסריו: ו. ה. רוברט

באונברסיטאות באירופה, וזהו הצדק שעליו מושתתת המדינה.

ר. פ. צה.ל.

דם ובנוין

בקרתי היום בשיכון „דן" ואני מוועזע ומורתח עד עומק נשמת. זהו אור קין למ דינה וסמל דראון להסתדרות העובדים, אם בת קופה זו יכול קואופרטיב להרשות לעצמו לוק סוס כזה. דירות הלוקסוס בעיר הן אפס לעומת בתים אלה, השמים בקלות בכיס את רוב הח וילות בנתניה, רמת-גן ועל הר הכרמל. מענין להשוות את שיכון „דן" עם השיכון השכן של החיילים המשוחררים — „רמת החייל". זה מול זה — אלה ששפכו את הדם ואלה ששפכו את הבנוין.

חבר מפא"י, ת"א

„העולם הזה" (665) דרש פיקוח ציבורי על חשבונות הקואופרטיבים. נדמה לנו שההשוואה בין דם ובנוין היא בלתי הוגנת: חברי „דן" מלאו את חובתם בימי המאורעות והמלחמה, לעתים קרובות בהצטיינות.

„ישראל — מדינה אשכנזית?"

ב„העולם הזה" (671) אתם שואלים „האם מופלה הספרדי לרעה"? אני שואל — מי מפ לה? בעתון פורסמה תכנית פתיחת חגיגות השנה החדשה. רבבות עלו לרגל לירושלים. בין שאר סעיפי התכנית נאמר ששלושה מג ינים נספרדים — של אשכנזים, ספרדים ותימנים — נקבעו בבית הכנסת שעל הרציון. האם הדת היהודית מפלה בין מאמיניה? האם אפילו כל אותם „גלימות קודש", „שופר היס טורי" „קבר דויד" (עליו השלום) אינם יכולים לשאת בכפיפה אחת את תפילת כל המאמינים? מ. א. ת.

לספרדים, לתימנים, למארוקאים ול„שחורים" בכללם: כל אחד מאתנו רואה את עצמו מופ לה. אני, ספרדי כמובן, גורס אחרת: מה שני כון נכון, החברה האנושית בכללה אוהבת את המשכיל, ואני נוכחתי לדעת לצערי (צער ספרדי מושלם) שכששים אחוז מאתנו לא רק שאינם משכילים, אלא בורים הם... לכן הייתי מציע לכל בני עדות המזרח (כמוני) — השכילו! זה הגורם הראשון לביטול ההפליה.

משה כהן, חיפה

תמונות המערכת

הרעיון לאפשר לקוראים להכיר ע"י תמונה את חברי המערכת — עצום. כך לפחות יודעים אנחנו מי ומי הדוברים אלינו. אין זה מענין אותי מה הם אוהבים לאכול לארוחת הבוקר. תנו את תמונתם והשאר — לדמיוני. אבל העיקר — אני (וכמוני ודאי רבים) רוצה לראות את פרצופו המזוקן של העורך. מה בנוגע לת מונה שלזינגר בבקשה, בלי תרופים של עגולה.

צפורה גוכמן, תל-אביב

במדור זה יתפרסמו רק מכתבים בעלי עניין צבורי, ואין הוא מיועד לחליפת מכתבים פרטית בין המעי רבת והקוראים. קוראים המבקשים תשובות למכתביהם הפרטיים מת בקשים לציון את הכתובת בנוף המכתב (ולא רק עז המעטפה).

בזכות, רעש, סכנה

בגליונכם מס' 671 עונה מזכיר העיר ת"א מר נדיבי לחלונה שנתפרסמה בגל „העולם הזה" מס' 657 (שימו לב! לאחר 14 שבועות) על הפעלת מכש במשך כמה שעות ללא פעולה וללא השגחה ואשר לדברי המחלונ, מוכיחה על בזבז כספי העיריה כמו מיס. לדב

רי התשובה היה צורך להשאיר את המנוע במצב כזה, מכיון שלכתחילה קשה היה להפי עילו. זמן נאמר כי במשך כל הזמן היו פועלי העיריה בקרבת מקום.

כעד ראייה הנני להעיד כי לא נמצאו כל פועלים בקרבת מקום. קשה להבין לשם מה היה צורך להקים רעש כזה במקום רועש בלאו הכי. חוץ מזה היו ילדי הסביבה חופשיים בהחלט לחטט בידיהם במכש בשעת פעולתו, מבלי שיהיה איזה שהוא מחסום בנקודות התורפה שלו. גם הוא שלא קרו תאונות.

מ. נ. ת"א

תכנית „העולם הזה"

מאמרו של שלום כהן על ההברחה („העולם הזה" 672) מצוין, המפה של אסיה נהדרת. אנא, כתבו פרטים על דוש, אשר לקיצוץ הניר, אולי תוכלו לחזור לפחות ל-18 עמוד?

דוד זמטבקר, ת"א

אם תפרק את העתון תיווכח שהוא מורכב מדפים כפולים של 4 עמודים, ואין, איפוא, אפשרות טכנית להוסיף 2 עמודים. אנו חותרים למלא את מבוקשך ע"י הדפסה לסרגין של 20 עמוד, אחת לשבועיים, ונקווה כי לא רחוק היום.

פקודה היא פקודה...

אני בן 27. שרתי במשך 4 שנים ביחידה א"י בצבא הבריטי. בזמן מלחמת העצמאות הייתי במשק חזיתי שסבל אכזר והשתתפתי בקרבות כמו החיילים שחנו באזורנו. עכשיו גויסתי לצה.ל. עם גיוס המרותקים ומסורבים להתחשב בזמן שרתי בצבא הבריטי בטענה שה היה לפני קום המדינה (מה אני אשם בכך?) ובזמן שרתי בחזית, בטענה שזה היה גיוס „חלקי" (שכתוצאה ממנו נהרגו רבים מהמגויסים חלקית, והרוב, ואני בתוכם, נפצעו. נראה שהחזית בבית-רומנו הייתה חשובה יותר). כיום אני שוה בזכויותי לאלה שלחמו

ה ש ר

בפנית הרחובות מאה-שערים-גאולה בירושלים התלקח קרב בין מפגיני-שבט מבני הישיבות וקהל „אפיקורסים". באיר עפו קללות, גידופים ואבנים. פתאום הושלכה אבן גדולה מן הרגל לעבר הקהל הדתי הצפוף. לוא ירדה על ראשי המפגינים היה משהו נפצע קשה. אולם לפתע קפץ בחור ישיבה, צנום וחלוש, ותפס את האבן בידו. היא קרעה את בשר כף-ידו והשאירה צלקת גדולה.

זה היה לפני תריסר שנים. ההפגנה עצמה נשכחה מזמן. אולם אותו בחור-ישיבה צנום זכר אותה — ובראשו גוללה החלטה גדולה: להיות לאיש חוק. כיצד עושים זאת? הוא החל לעלעל בעתונים מקצועיים ולהתעמל לפי ההוראות הכתובות. כשראה את התוצאות הרא שונות על גופו החליט להתמסר כולו לליטוש הגוף (באותה שעה עבד בליטוש יהלומים). הוא יצא לאירופה, למד את השיטות, חזר לארץ עם פרוץ הקרבות, השתתף בהגנת נוה-יעקב, יצא שוב לאמריקה, למד באולפניהם של גדולי המאמינים.

בסוף 1949 חזר בחור-הישיבה לארץ — אולם איש לא חשד עוד ברפאל הלפרין, הענק בעל השרירים השופעים, כי הוא אותו רפאל צנום וחזיר שלמד 8 שנים בישיבות חברון ופתח-תקוה. בגופו התחולל פלא: משקלו עלה 68 עד 90 ק"ג, זהוה התרחב מ96 עד 125 ס"מ. אולם רפאל נשאר צעיר דתי, חובש כיפה ושומר מצוות.

„לולא אמונתי הדתית, לא הייתי עומד במבחן קשה זה", מסביר הוא, „אין זה נצחון הגוף, כי אם נצחון הנפש". ואמנם, אין זו פזוה תיצונית. ההבדל המתמיה בין הבעתי-פניו העדינה לבין חסינות גופו מעיד על אופיו.

את „מכון שמשוך" פתח כדי לעזור לאחרים לעבור את אותה דרך (הוא קרא לאולפן „מכון גיבורי ישראל", אך שינה את השם לפי דרישת הצבא). אולם הוא לא לקח בחשבון את האוירה המורעלת של „הספורט" הישראלי: האינטרסים של ענפי הספורט „הותיקים" (כמה יש בארץ?) ראו במורת רוח הקמתו של ענף ספורטיבי חדש לחלוטין, וגייסו להכשילו (בלי הצלחה).

רפאל, שהוא בן 30, נשוי ואב לשלושה ילדים (יהודית בת 4, ישראל בן 3, גילי בת 1) מאמין שאפשר לקרב את הדת לנוער. כשנשאל לדעתו על „הכנענים" שיחק בשרירי זרועו וחייך: „יבחרו נא את החבר החזק ביותר שלהם, ואתוכח אותו..."